

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **P. i. f., a. s. - v likvidaci**, zastoupené JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem se sídlem v Plzni, Slovanská tř. 136, proti žalovanému prezídiu **Komise pro cenné papíry**, Praha 1, Washingtonova 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2004, č. j. 10/EkO/2/2003/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2005, č. j. 8 Ca 72/2004 -26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností se stěžovatelka (dále i „žalobkyně“) domáhala zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba na zrušení rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 14. 1. 2004, č. j. 10/EkO/2/2003/1, jímž byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Komise pro cenné papíry (dále jen „Komise“) ze dne 8. 9. 2003, č. j. 41/E/7/2003/1. Tím by jmenován likvidátorem žalobkyně Ing. P. D. a byl stanoven způsob jeho odměňování.

Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že rozhodnutím Komise pro cenné papíry ze dne 18. 2. 1999, č. j. 111/10 605/R/1998 bylo žalobkyni dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. e) zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o investičních fondech“), odňato povolení ke vzniku investičního fondu. S odkazem na § 36 odst. 1 téže právní normy dospěl soud k závěru, že investiční fond je podroben státnímu dozoru vykonávanému Komisí i poté, kdy mu bylo odejmuto zmíněné povolení a kdy vstoupil do likvidace, a to po celou dobu likvidace až do zániku fondu. Jmenování likvidátora pak bylo dle § 34 odst. 3 zákona o investičních fondech plně v pravomoci Komise a žalovaný, ani prvoinstanční orgán, tak svá rozhodnutí nevydaly v rozporu se zákonem.

V kasační stížnosti žalobkyně namítla, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení, důvodem pro podání kasační stížnosti je tedy důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Za onu nesprávně posouzenou právní otázku soudem považuje žalobkyně jeho shora zmíněný závěr, že investiční fond je podroben státnímu dozoru vykonávanému Komisí i poté, kdy mu bylo odejmuto povolení ke vzniku investičního fondu. Podle mínění žalobkyně od okamžiku tohoto rozhodnutí není společnost investičním fondem a nespadá tak pod dozor státní správy vykonávaný Komisí pro cenné papíry. Tímto rozhodnutím se Komise sama zbavila možnosti o žalobkyni rozhodovat. Rozhodnutí Komise o ustanovení likvidátora proto považuje za nezákonné. Zdůraznila, že je v likvidaci již od 23. 6. 1999, kdy takto rozhodla její valná hromada. Ta současně jmenovala také likvidátora společnosti, přičemž obě tyto skutečnosti byly zapsány rejstříkovým soudem do obchodního rejstříku. Žalobkyni bylo také vydáno živnostenským úřadem živnostenské oprávnění. Žalobkyně tak již investičním fondem není a jediná možná spojitost, že by tomu tak mělo být, je pouze název firmy. Žalobkyně ještě vyjádřila podiv nad skutečností, že Komise vydala rozhodnutí po více jak čtyřech letech od vstupu společnosti do likvidace, v době, kdy se blíží její konec. Výsledkem tohoto nezákonného rozhodnutí by tak bylo pouze poškození jejích akcionářů, kteří by museli zbytečně platit Komisí jmenovaného likvidátora. Navrhla proto zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku a vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se plně ztotožnil s právními závěry soudu. Zopakoval, že odnětím povolení ke vzniku investičního fondu došlo sice k zániku oprávnění vykonávat činnost investičního fondu, v žádném případě však žalobkyně neprestala být investičním fondem. Odkázal v souvislosti s tím i na judikaturu Nejvyššího soudu. Rozhodnutí Komise o jmenování likvidátora tak není nezákonné. Valné hromadě žalobkyně nepříslušelo o vstupu do likvidace a o jmenování likvidátora vůbec rozhodovat a žalovaný tato rozhodnutí považuje za nicotná. Na tom nic nemění zapsání těchto skutečností do obchodního rejstříku. Zápisy v něm mají pouze deklarativní charakter, navíc tento zápis je evidentně v rozporu se skutečným právním stavem a měl by být opraven. Stejně tak pochybil živnostenský úřad, pokud žalobkyni vydal živnostenské oprávnění, protože podle § 35i zákona o investičních fondech se investiční fond nesmí přeměnit na jiný podnikatelský subjekt. Z uvedených důvodů proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti žalobkyně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, v němž žalobkyně tvrdí, že soud nesprávně posoudil právní otázku, zda rozhodnutím o odnětí povolení ke vzniku investičního fondu dle § 37 odst. 1 písm. e) zákona o investičních fondech přestal být dotčený subjekt investiční společnosti

či investičním fondem ve smyslu tohoto zákona (ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. e) zákona o investičních fondech je Komise oprávněna při výkonu státního dozoru, zjistí-li nedostatky v činnosti osob uvedených v § 36 odst. 1 spočívající zejména v tom, že porušují nebo porušily své povinnosti, odejmout povolení, na základě něhož vznikla investiční společnost nebo vznikl investiční fond anebo byl vytvořen podílový fond. V případě žalobkyně přistoupila k tomuto opatření Komise rozhodnutím ze dne 18. 2. 1999, č. j. 111/10 605/R/1998, kterým bylo žalobkyni odňato povolení ke vzniku investičního fondu udělené Ministerstvem pro správu národního majetku dne 29. 11. 1991, č. j. 3 341/91. Žalobkyně se mýlí, pokud z existence tohoto rozhodnutí dovozuje závěr, že od okamžiku jeho právní moci přestala být investičním fondem, nepodléhala státnímu dozoru vykonávanému Komisí a stala se „běžnou“ obchodní společností ve smyslu zákona č. 513/1992 Sb., obchodního zákoníku.

Takový právní závěr by totiž byl v příkrém rozporu s jedním z hlavních cílů zákona o investičních fondech. Tím je bezpochyby ochrana investorů, respektive jejich investic vložených jimi do investičních společností nebo investičních fondů, uskutečňovaná zejména prostřednictvím státního dozoru vykonávaného Komisí. Samo zavedení takového dozoru nad činností soukromoprávních subjektů, kterými jsou akciové společnosti, nasvědčuje tomu, že zákon přikládá potřebě ochrany osob, které svěřily své prostředky soukromoprávnímu subjektu za účelem kolektivního investování, značný význam. Aby byla skutečně účinná, musí nutně trvat po celou dobu, po kterou investiční společnost nebo investiční fond o vloženou investici pečuje. Tedy i po dobu jejich likvidace. Tento princip kolektivního investování naznal svého vyjádření v ustanovení § 36 odst. 1 písm. l) zákona o investičních fondech, podle něhož státnímu dozoru vykonávanému Komisí podléhá činnost investičních společností a investičních fondů, kterým bylo odejmuto povolení udělené podle § 8, které vstoupily do likvidace, po dobu likvidace až do zániku společnosti.

Pro dotvrzení tohoto závěru považuje Nejvyšší správní soud za vhodné dodat, že k naplnění shora zmíněného cíle stanovil zákon o investičních fondech pro činnost investičních společností a investičních fondů také celou řadu regulí zcela odlišných od povinností jiných podnikatelských subjektů směřujících k tomu, aby shromážděný majetek nebyl používán k jiné podnikatelské činnosti, než ke kolektivnímu investování, a tím nebyl současně vyveden ze sféry zákonem stanovených pravidel pro nakládání s ním a kontroly nad tímto nakládáním. I proto stanovil jeho § 35i zákaz přeměny investiční společnosti nebo investičního fondu na jiný podnikatelský subjekt. Při právním závěru žalobkyně, že právní mocí rozhodnutí o odnětí povolení ke vzniku investičního fondu přestala být investičním fondem a stal se z ní podnikatelský subjekt s jiným předmětem podnikání, by citované zákonné ustanovení bylo zcela nadbytečné. Za použití argumentu ad absurdum by si tak bylo možné představit, že by investiční společnosti či fondy, pokud by to pro ně mělo být v důsledku výhodné, úmyslně porušovaly své zákonné povinnosti jenom proto, aby jim bylo Komisí povolení ke vzniku odňato a tím by se bez dalšího vymanily z režimu zákona o investičních fondech. Celá ochrana kolektivního investování by se tak záhy mohla ocitnout v troskách, což jistě záměrem zákonodárce být nemohlo.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že pozbyla-li žalobkyně coby investiční fond povolení ke svému vzniku, nepřestala být investičním fondem. Nemůže pouze činnost investičního fondu vykonávat, neboť k tomu nemá potřebné podnikatelské oprávnění, a nemůže v důsledku toho získat oprávnění k jiné podnikatelské činnosti. Komise tak plně v souladu s oprávněním daným jí ustanovením § 34 odst. 3 zákona o investičních fondech jmenovala likvidátora žalobkyně. Na těchto závěrech nic nemění žalobkyní opakovaně zdůrazňovaná fakta o udělení živnostenského oprávnění, rozhodnutí její valné hromady o vstupu do likvidace a jmenování likvidátora a o zápisu této skutečnosti do obchodního rejstříku. Pro posouzení správnosti posouzení shora vymezené právní otázky soudem se totiž jedná o tvrzení zcela irelevantní.

Z výše uvedených důvodů nepřisvědčil Nejvyšší správní soud námitce stěžovatelky v důvodu jí podřazeném pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobkyně nedosáhla v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.), žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu